

EL MOMENT PERFECTE

Maria Mitjans Serveto

Premi València Nova de narrativa en valencià

// l'eclèctica //

1
'GROSSESSE'

Test de grossesse. Grossesse. He obert el traductor al mòbil per buscar com es diu test d'embaràs en francès i ho ha processat a l'instant. No sé si odiar aquesta aplicació, que em facilita la feina i alhora me la pren, erosionant-la a poc a poc, com el mar engolint la costa de manera lenta però despietada. Cinc persones fan cua per entrar a la farmàcia. Mantenim una distància més gran de l'habitual i noto un cert neguit a l'ambient. Quan en queda només una davant meu, torno a mirar la pantalla del mòbil. *Test de grossesse*, em repeteixo. I és així com em sento: grossa, plena, més feixuga. Arriba el meu torn de creuar el llinar de la farmàcia.

És un local petit, amb un taulell que recorre tot el fons, prestatges atapeïts a banda i banda i expositors en ziga-zaga. Veig cremes en recipients de diferents mides, una bàscula de farmàcia antiga de proporcions desmesurades i suplementes alimentaris de colors cridaners. En una cantonada hi ha una taula baixa amb dues cadires en miniatura i al damunt, una joguina d'encaixar formes perquè els infants s'hi entretinguin. També veig, a tocar d'una filera plena de condons, pipes, bolquers, mossegadors i altres objectes que encara em són estranys. Condons i bolquers disposats estratègicament a prop, com si amorrent-los els uns contra els altres t'obliguessin a fixar-t'hi, a refermar-te en la teva decisió. Tens ganes de ser mare, Hel. Els dubtes t'apareixen perquè ara veus que podria ser imminent i t'angoixa deixar de tenir el control sobre la situació, no saber cap a on et dirigeixes.

A dos metres del taulell, una clienta s'espera immòbil. Té els peus situats sobre una creu vermella marcada amb cinta adhesiva. A prop de la porta, una segona creu m'indica el lloc específic on m'he d'esperar. Imito la clienta i em col·loco sobre la marca. A fora, un cartell explica que només podem entrar dos clients a la vegada i que és necessari cobrir-se la boca i el nas. Em sorprèn veure com tothom obeeix. Fem fila de manera dòcil i anem integrant un seguit de normes i paraules que fins ara desconeixíem o no havíem utilitzat. Pandèmia, mascaretes, covid, confinament, toc de queda, en pocs dies s'han propagat fins a conquerir tots els espais. I de sobte s'han omplert de significat, de matisos nous. Com *grossesse*, que ha afegit una capa fina quasi translúcida al concepte d'embaràs.

La prestatgeria atapeïda d'objectes per a bebès és a prop meu. Fixo la mirada en un tallador d'ungles en miniatura; al costat, biberons i cilindres metàl·lics de llet en pols, tot decorat amb dibuixos de gatets, d'elefants i de nadons perfectes somrient. La dependenta se'n va cap a la rebotiga. Miro la creu del terra, sé que hauria de quedar-me aquí, quieta, però no puc evitar avançar cap a l'estanteria. Trec un peu de damunt de la creu. No passa res. A poc a poc avanço l'altre peu i faig dues passes fins a la prestatgeria. Allargo la mà i toco un biberó. Miro les pipes i un impuls desconegut m'empeny a agafar-ne una, com si aquest fos el meu terreny i ja no em fos aliè. Ha sigut un gest subtil, però si en aquest moment la farmàcia hagués continuat en silenci, si aquesta clienta de cabells blancs i expressió nerviosa no hagués cridat a la dependenta «Ho troba o no?», s'hauria pogut sentir un cruixit, un tel trencant-se.

Amb la pipa a la mà, m'embadaleixo uns segons i de cop i volta em criden.

—Senyora, si us plau, no toqui res! —Em giro sobresaltada. La dependenta em mira amb expressió severa i afegeix:— Per motius de seguretat.

Després es dirigeix a la clienta per dir-li que no té el medicament que necessita. La senyora passa pel meu costat visiblement molesta i em llança una mirada de desaprovació.

—Ho sento, jo... —Deixo la pipa al seu lloc i em disculpo mentre avanço cap al taulell.

No he pogut evitar-ho. Una força incontrollable m'ha empès cap a la prestatgeria, voldria dir-li. Però estic nerviosa i no em surten les paraules. El cap només repeteix, una vegada i una altra, *test de grossesse*, Hel, *test de grossesse*.

—*Un test de grossesse, s'il vous plaît* —demano amb tota la seguretat de què soc capaç.

La dependenta, una dona d'uns quaranta anys, cabells curts i mirada desperta, suavitza l'expressió en sentir *test de grossesse*. Remena pels calaixos i posa dos tests de dues marques diferents sobre el taulell. Em diu el preu de cadascun i assenyalo el més car. Que funcioni bé, Hel! No vulguis estalviar amb això, ara. Em pregunta si vull alguna cosa més i vaig per dir-li que no, però no puc treure la mirada de la prestatgeria dels nadons. Ella se n'adona, surt de darrere el taulell i s'acosta cap a l'estanteria amb decisió.

—Digui'm què vol.

Sense pensar-m'ho gaire, li assenyalo la pipa que havia tingut entre les mans. Ella l'agafa, l'embolica junt amb el test amb agilitat i, quan m'allarga el paquet, els ulls se li contrauen, com si em volgués felicitar pel possible embaràs.

Carrer avall em dirigeixo a una de les entrades laterals del Parc del Cinquantenari. Igual que quan he arribat a l'oficina a primera hora del matí, la ciutat té un caire excepcional; només m'he creuat amb dos vianants i la carretera està deserta, amb algun cotxe que passa molt de tant en tant.

Avui fa una setmana que, després d'un dia d'agitació entre l'equip directiu, ens van convocar a tots els treballadors de

l'agència de manera improvisada i el director ens va explicar que l'endemà no podríem anar a les oficines i ens va enviar cap a casa sense data de retorn prevista, potser abril, potser més enllà, qui sap. I, amb el nerviosisme del moment, vaig agafar tan sols l'imprescindible i ens vam dir adeu amb els companys sense acabar de ser del tot conscients que l'endemà no ens veuríem les cares i que a partir de llavors tot serien videotrucades i dies seguits en pijama.

Aquest matí m'han autoritzat a tornar-hi durant un màxim de trenta minuts per recollir tot allò que cregui necessari. A la nostra planta només hi havia la Valérie de recepció, perquè hi ha dues o tres persones designades com a essencials que fan torns durant la setmana i sí que hi van, a l'oficina, i es fan càrrec de la documentació que pugui arribar i de les instal·lacions. Li he dit hola des de lluny, hem intercanviat dues o tres paraules i, com que tot plegat és força desconcertant i no havia vist mai l'oficina tan buida, m'he afanyat a recollir els documents que podia necessitar, endur-me l'àloe que s'estava pansint i marxar d'allà el més aviat possible. És inevitable pensar que la pandèmia està agafant un aire surrealista i monotemàtic, com una bola de neu gegantina que ens ha atrapat i ho ha capgirat tot al seu pas. Brussel·les ha perdut tota utilitat, la seva gent d'americana i corbata, d'acreditació permanent penjant del coll. Buida, la ciutat ja no enganya ningú i una certa mediocritat ho tenyeix tot. Però això no és cap novetat, per a mi; simplement, en aquest moment, es fa més notori.

Recordo que quan vam decidir instal·lar-nos aquí, ara fa dos anys, la ciutat no ens va captivar gens. Els primers dies fèiem toms il·lusionats per descobrir el barri, sense rumb, intentant mantenir viu el desig de caure inevitablement presos per l'encant d'una ciutat nova. Però va ser més aviat al contrari. Els carrers estaven bruts, amb obres que els feien intransitables, tanques

col·locades per tot arreu i cotxes tan mal aparcats que quasi semblava una broma. Només una excepció va trencar aquell desencís en què ens havíem instal·lat: descobrir petits cafès amb encant va ser l'única diversió que ens va mantenir ocupats durant aquell primer període. La conclusió a què vam arribar, guiats merament per sensacions que no érem capaços de precisar, però que a poc a poc han anat prenent una forma més concreta, és que no té cap propòsit en si mateixa, Brussel·les, si no és per treballar-hi. Una ciutat que eviten els seus propis ciutadans, conquistada per expatriats atrets només per la bombolla burocràtica, l'anomenada *eurobubble*. Una ciutat grisa i estranya.

Des de l'inici del confinament, el Districte Europeu, i en concret l'àrea de Schuman on està situada l'agència en què treballa, s'ha convertit en una zona morta. L'habitual bullici que tant m'havia impactat al principi, les furgonetes militars davant del Consell de la Unió Europea, el caos que es creava cada cop que hi havia una reunió important, les manifestacions, tot això ha deixat pas al no-res. Els restaurants dedicats pràcticament en exclusiva al personal de les institucions europees han tancat, a les delegacions i ambaixades no s'hi veu ningú i la rotonda de Schuman, sempre atapeïda de cotxes, s'ha tornat transitable.

Creuo l'arc de triomf que presideix el Parc del Cinquante-nari, amb la seva triple arcada imponent, a través de l'arc del mig. He agafat aquest costum i ara em seria difícil escollir qualsevol dels altres dos arcs laterals sense sentir-me intranquil·la. Sempre he sigut una mica supersticiosa i, amb el temps, aquestes manies s'han anat fent més grans. Rodejo una font que en aquesta època de l'any està buida i arribo a la parada de tramvia de Merode. He d'esperar només tres minuts, però m'assec al banc perquè em noto marejada, com si hagués fet un esforç titànic. I tan sols he passat per l'oficina un moment, són les deu i trenta-set minuts d'un dilluns de març i encara tinc tot el dia. No has fet res en

tot el cap de setmana, no en pots estar, de cansada, Hel. Deixa de queixar-te. *Grossesse*. Embarassada. Aquest pot ser el motiu que expliqui aquest cansament inusual.

He revisat el calendari al mòbil, on apunto l'últim cop que em va venir la regla. Només són dos dies de retard, però tinc el pressentiment –o més aviat el convenciment– que estic embarassada. D'alguna manera sento que ja toca, que és el tercer mes que ho provem i la tercera és la bona, i que amb el Gus ens vam acomiadar més efusivament de l'habitual perquè ell marxava de viatge per feina i això fa que en el meu cap tot encaixi a la perfecció.

El tramvia s'acosta. Fico la mà dins la bossa per treure el moneder i noto la pipa al fons, embolicada junt amb el test. Trenco l'embolcall i l'agafo fort. *Grossesse*. Embarassada. Quan les portes s'obren, veig el vagó pràcticament buit. Mentre decideixo on seure, guardo el bitllet que acabo de picar i el tramvia fa un breu sotrac que quasi em fa caure. Davant meu hi ha els seients reservats per a embarassades. Miro a esquerra i a dreta. Només hi ha un senyor assegut al fons de tot, que mira el mòbil. Torno a fixar-me en els seients reservats. Però aquests seients encara no et pertanyen, Hel. I tens tot el vagó per triar. No obstant això, m'hi assec, com si posseir el test i la pipa ja fossin motius suficients per fer-ho.

El Gus m'ha escrit un missatge que diu: «Ens veiem demà, per fi!». I m'ha posat un cor i un gif recurrent d'un gat tocant la bateria que sempre m'arrenca un somriure. Li contesto amb un missatge de veu per dir-li que sí, que per fi torna, que no sap com ha canviat la ciutat des que va marxar, que just estic travessant el centre i està tot buit; fa por. I per últim afegeixo que el trobo a faltar i que si pot parlar, que em truqui que li he de comentar una cosa important. Reprodueixo l'àudio per saber com sona. El vagó s'ha anat omplint. Fixo la mirada en els passatgers sense acabar-me d'acostumar a les cares tapades per les mascaretes.

Una mare ha subjectat el cotxet en un lateral i agafa el seu nadó en braços. L'únic sense mascareta. Somriu. Jo me'l miro i de manera instintiva li ric, intentant captar la seva atenció. Però com vols que vegi que li rius, si tens mitja cara tapada, Hel? Llavors abaixo la mirada cap al mòbil i em trobo amb la d'una noia que s'ha assegut a un altre dels seients reservats. M'adono que està embarassada i m'acaricio automàticament la panxa per primera vegada. Els ulls se li il·luminen i em mira, còmplice. I per un instant em sento inexplicablement realitzada, com si m'acabessin d'acollir en un grup al qual no pertanyia.

Un cop a casa, col·loco l'àloe a la finestra del menjador, obro el portàtil i comprovo que no hi ha res urgent. Encara som a dilluns. Avui m'ho prendré amb calma i si em pregunten, diré que no em trobo gaire bé. Els pits em fan mal i he notat una punxada a la zona baixa de l'abdomen. En qualsevol altre moment ho hauria atribuït a la regla, però avui només puc pensar *grossesse*, Hel, ho has aconseguit. Una sensació de vertigen se m'acumula a la gola.

Deixo el portàtil sobre la taula del menjador, des d'on puc veure si rebo algun e-mail o si em truca algú, i em preparo un cafè. Soc conscient que no és el millor remei per combatre el mareig, però em noto cada cop més cansada i potser la cafeïna ho arreglarà una mica. L'ambient s'impregna d'aquesta aroma subtil de cafè molt. El Gus no m'ha respost el missatge i provo de trucar-li, però no l'agafa.

A través del vidre veig la Cléo estirada sobre la gespa. Li obro la porta, ella entra a dins de seguida i, mentre l'acaricio, penso que li he agafat molt d'afecte, a aquesta gata, que és nostra des que ens vam mudar aquí a principis d'any. Es podria dir que la gata venia amb la casa, ja que l'antiga propietària s'havia mort i els hereus ens van dir que si la volíem, que a ells, sincerament, els feia més nosa que servei, quedar-se amb una gata. Que havia

viscut tota la vida aquí i els sabia greu moure-la de lloc. I, com que mai ens decidíem a tenir animals de companyia, vam creure que era un senyal per fer el pas. I ens van dir «no us molestarà gens, es diu Cléo». I és veritat, la gata es passa hores estirada al sofà sense canviar de posició. Me l'he mirat molt, aquests dies, i ja puc dir que és la meva gata, me l'he fet meva i ella ens ha agafat confiança, tanta que les darreres setmanes s'ha atrevit a pujar al llit a les nits i es queda en un raconet, a tocar dels meus peus.

Torno a comprovar l'hora. Són dos quarts d'una. Trec el test i la pipa de la bossa i ho deixo curosament sobre la tauleta del sofà. Necessito parlar amb el Gus. No sé per què triga tant a contestar. Insisteixo a trucar-li i per fi respon.

—Que passa res, amor? Estic a punt d'entrar a una reunió. El Matthieu està nerviós perquè això de la covid s'està posant lleig i està provocant que el client vulgui introduir canvis en el projecte. Canvis importants —emfatitza—. És urgent?

—Per què no poses la càmera? —Em sorprèn no veure'l a la pantalla.

—T'he dit que soc a l'oficina i...

Decideixo tirar pel dret i obviar el fet que només jo tinc la càmera encesa i que el primer que m'ha dit ha sigut sobre la feina. Darrerament, tot gira al voltant d'això i noto que el Gus està més irritable, com si aquest projecte fos fonamental per a la seva projecció a l'empresa. És la primera vegada que el Gus agafa un rol de lideratge com a *project manager* i ja ho entenc, que tot plegat és un repte per a ell, però ara no tinc forces per fer de paret mestra i, com que mai he sabut com introduir una notícia sense que generi en l'interlocutor aquell sobresalt minúscul previ, disparo:

—Tinc un retard de dos dies.

Jugo amb la pipa que he deixat sobre la taula, n'obro la capsa, la toco, però ell no ho veu perquè la càmera m'enfoca a mi.

–De debò? –Abaixa la veu, suposo que perquè no el sentin els companys d'oficina.

M'imagino que somriu, però no puc veure'l. De manera atropellada, li dic que m'he comprat un test d'embaràs per sortir de dubtes.

–I te l'has fet, ja? –pregunta nerviós.

–No me'l vull fer sola –li dic. Volia esperar que tornés del viatge, però que entre els símptomes que tinc i aquest neguit constant que ha conquerit tot l'espai els darrers dies i que no sembla que vulgui marxar, em sento incapaç d'esperar més. I que li trucava perquè hi fos, ni que sigui per videotrucada.

Es queda un moment callat i, com que no puc veure-li la cara, m'inquieta.

–Ara t'he de deixar perquè entro a una reunió, però quan acabi et truco, d'acord?

–Durarà molt? –temptejo.

Tinc el test al meu davant i no puc deixar de mirar-lo.

–Una hora, dues hores. Més o menys.

–Una hora? Dues hores? No pots concretar més? –li etzibo. Esbufega, com si estigués molt cansat.

–Quan tingui deu minuts et truco, de debò.

Penja. Agafo el test i em llegeixo les instruccions. Me'l podria fer sola i sortir ja de dubtes, però em fa sentir molt desemparada. Deixo el test al lavabo; si no el veig, potser no hi penso tant i aguanto fins que em truqui el Gus.

L'Stéphanie, la cap de departament, ha ajornat la reunió que teníem a les dues de la tarda i l'ha reprogramat per a dos quarts de cinc. Decideixo aprofitar els avantatges que m'ofereix el teletreball que tot just començo a assaborir descansant al sofà. Pots fer-ho, Hel, perquè, ben mirat, portes la feina al dia i és d'això que

es tracta, de ser responsable amb el que se t'ha assignat i no tant a comptar les hores i escalfar la cadira. No et trobes bé. Pensa-hi. *Grossesse*. Em sé la teoria de tot aquest discurs tan mastegat, però no puc evitar tenir la mateixa sensació que un animal en captiveri a qui li acaben d'obrir la porta de bat a bat i s'hi acosta amb cautela, treu una pota, mira a fora amb desconfiança i se sorprèn de no trobar-hi ningú, de no ser observat. On són, els amos? Jo visc sota les regles del joc, però de sobte han canviat, han sacsejat les gàbies i estem expectants. S'ha d'actuar ara si vols conquistar espais, nous drets, assentar les bases. És aquest, el moment, Hel. S'ha obert un període revulsiu que no sabem quan es tancarà, però s'ha d'estar alerta que no te'ls conquereixin a tu, els espais, i que, per contra, guanyis tots els drets que siguin possibles. I ja ho sé, tot això, de fet fa anys que aplico secretament la regla del vuitanta per cent. Destinar el vuitanta per cent de la meua energia a la feina, mai el cent per cent, equilibrar, reservar forces per a un mateix. Saber quan donar-ho tot i quan afliuxar. En tots els àmbits. Dir que no a certes tasques, practicar la cara de pòquer i aprendre de tots aquells que aparenten un estrès que no pateixen, que es penguen unes medalles que no s'han guanyat. Al final, el temps ens iguala i tots hi hem de passar una quantitat d'hores, a la feina. Independentment de com d'eficient siguis. Un temps que no mesura res, un injust pagament amb vida. I, per tant, allarguem les tasques com xiclets, mastegant-les fins que se'ns fan bola. Almenys així és com funcionava fins abans de la pandèmia. Però ara no sabem quant durarà, aquesta situació de teletreball inesperat, si tornarem a l'oficina d'aquí a dos dies o si servirà per introduir canvis a llarg termini. De moment, em costa veure-hi inconvenients. Potser estar sola, Hel. Potser estar sola no t'agrada i ara ho estàs. Només tens la Cléo perquè et faci companyia. Però és temporal. El Gus torna demà i ja no n'estaré, de sola.

Recordo l'estranya sensació de fer la reunió d'equip en línia el primer dia de teletreball. Vaig col·locar el portàtil de manera improvisada a la taula del menjador. Em vaig vestir com si hagués d'anar a l'oficina amb l'única diferència que duia sabatilles. L'Stéphanie havia fixat una reunió a dos quarts de nou, cosa inèdita, ja que per un pacte no escrit les reunions a l'oficina no començaven fins a dos quarts de deu, però en un afany irracional per mantenir les regnes va decidir que les faríem més d'hora, en aquestes circumstàncies excepcionals; i no només això, sinó que faríem una reunió diària quan abans només en teníem una de setmanal, per mantenir el contacte. Hem de mantenir el contacte, és molt important, va repetir, i va recalcar cada síl·laba i va quedar clar que en lloc de contacte volia dir control, i que es referia a ella, precisament a ella, que no sabia com exercir-lo ara que ens tenia lluny i dubtava de si tindria un lideratge prou fort, un lideratge que pogués traspasar la pantalla.

Una setmana han durat, aquestes reunions matutines. Ara ja les tornem a fer a dos quarts de deu i, com que els últims dos dies no teníem res més a dir-nos, l'Stéphanie va decidir que potser era veritat que amb una reunió a la setmana ja era suficient, però que no dubtéssim a trucar-nos, que no ens aïléssim, que sobretot no ens aïléssim. I en realitat, tots volíem retirar-nos una mica i ens sentíem feliços i alleugerits de no veure'ns cada dia. De parar. De moment, l'obsessió pel control de l'Stéphanie no ha guanyat i el fet de no anar a l'oficina fa que tingui més temps per a mi. Temps. I per què en vols tant, de temps, Hel? Ja sabràs què fer-ne?

Són dos quarts de cinc i el Gus encara no m'ha trucat. Entro a la reunió i vaig mirant el mòbil dissimuladament perquè l'Stéphanie insisteix que activem la càmera i d'aquesta manera

ens hem anat familiaritzant amb les cases dels companys. Tot el departament coneix la Cléo, que sovint decideix passejar-se pel davant de la càmera de l'ordinador, i també ens hem habituat a les interrupcions dels fills d'alguns companys, que de sobte criden o ens ensenyen un dibuix a mitja reunió. Vestim de manera informal perquè no tindria sentit anar amb americana per casa, i no puc evitar imaginar-me tot l'equip amb la part de baix del pijama o amb un xandall tronat mentre fem alguna reunió important. És sorprenent com s'ha relaxat tot plegat en tan sols una setmana.

Amb una mà i mirant de reüll el mòbil, envio un missatge al Gus insistint per saber si ja ha acabat la reunió, i amb l'altra acaricio la gata, que m'ha pujat a la falda i s'ha fet una bola. Potser nota que estic embarassada? *Grossesse*. I de sobte sento el meu nom, que si tinc res a afegir, però he perdut el fil de la conversa i ara no sé què se suposa que hauria d'opinar. Trigo dos segons a reaccionar i dic «ostres, perdoneu, la meva connexió no va gaire bé, no he pogut sentir l'últim que heu dit». I me'n fan cinc cèntims i, un pèl avergonyida, faig una breu intervenció buida de contingut per sortir del pas.

Un cop acabada la reunió, tanco el portàtil i m'estiro al sofà perquè no em veig amb forces de fer res més. Són les sis de la tarda i el Gus encara deu estar treballant, i jo cada cop estic més neguitosa i només penso *grossesse*, Hel, *grossesse*, com si m'haguessin incrustat la paraula al cervell. Compto març, abril, maig, fins a arribar a novembre. A finals del mes de novembre naixerà. Cap a principis de juny l'hi hauré de dir a l'Stéphanie i això significa que ja m'hauran fet fixa i, per primera vegada, no hauré de patir per l'estabilitat laboral. Aquest va ser el motiu principal pel qual vam decidir-nos a fer el pas, perquè per primera vegada en els meus trenta-cinc anys visualitzava l'estabilitat laboral a l'horitzó i deixava d'haver de

saltar de feina en feina, de ser tan precària. Tot i això, no puc evitar sentir un cert neguit per saber com reaccionaran a la feina quan els ho digui.

M'he endormiscat al sofà i quan obro els ulls són les set de la tarda d'aquest dilluns que sembla no acabar mai. Miro el mòbil i veig que el Gus m'ha escrit un missatge fa vint-i-tres minuts que diu: «Ho sento, he vist els missatges, però encara estic enfeinat, et truco jo, d'acord?». És fosc i negre, però decideixo sortir de casa. Per fer temps, per deixar de pensar. *Grossesse*. El mareig. El cansament. Les punxades al ventre. Potser més flux vaginal? Començo a estar empenyada amb el Gus, que ha sigut incapaç de trobar deu minuts per trucar-me. Només treballar, treballar i treballar.

Em calço les botes d'aigua i em poso la caputxa. Una pluja fina cau a escassos dos pams del meu cap, rebota contra la capel·lina i llisca esquena avall. Per damunt, un dens núvol d'humitat ho envolta tot i m'impedeix veure més enllà de la planta baixa de les cases. A les ulleres hi tinc tot de gotes diminutes que encara m'entorpeixen més la visió. A Bèlgica el bon temps no dura mai gaire.

Recorro el carrer amb el cap cot, giro la primera a la dreta i continuo tot recte. El barri té un aire residencial un pèl descuidat, amb voreres desiguals i herbes creixent salvatges entre l'asfalt. Al final del carrer, un caminet s'endinsa cap al bosc. Faig un saltiró i planto els dos peus a la terra: he creuat els marges i ja no soc a la ciutat. La humitat envolta les capçades dels arbres, però la pluja cau més lenta dins el bosc i m'hi sento arrecerada. Aquesta és una de les característiques que he arribat a apreciar de Brussel·les, la quantitat de parcs, els extensos boscos, la possibilitat real de fer desaparèixer la ciutat.

M'endinso per un dels senders, que és prou ampli perquè hi puguin caminar un parell de persones de costat; amb la llanterna del mòbil per orientar-me, esquivo els bassals i finalment em deixo vèncer per la pluja. De seguida entro en aquest estat mental que tant m'agrada. Una condició que s'assoleix en caminar per un recorregut que t'és familiar, on et permetes deixar el cos en pilot automàtic i obrir les portes a la ment perquè divagui, ordeni, purgui. Catalunya es troba en un estat d'alarma que m'hauria impedit fins i tot haver sortit de casa. En aquest sentit, agraeixo el fet de viure a Bèlgica i que encara se'ns permeti passejar dins d'aquesta bombolla familiar que ara consta només de mi mateixa o fins i tot sortir a fer exercici amb una amiga. No obstant això, jo visc als afores i les amistats que tinc a Brussel·les viuen al centre de la ciutat; encara no hem trobat el moment per quedar, tot i que no sabem si seria correcte donades les circumstàncies. No sé ben bé per què, però el resultat és que no ens hem trobat ni hem fet cap moviment més enllà de congelar tots els plans, mirar compulsivament les notícies i esperar. Tinc la confiança que aquesta situació es revertirà en les properes setmanes, perquè de sobte sembla que tots plegats hàgim embogit, com si d'un dia per l'altre haguéssim despertat en un món nou, un món amb unes regles absurdes que s'imposen. No crec que sigui una situació sostenible durant gaire temps. Sabent-les temporals, em limito a observar la situació, intentant no integrar cap de les normes que ens van dictant, evitant caure en la bogeria de la intendència compulsiva d'articles de la llar i centrant-me en el que encara espero per a aquest 2020: quedar-me embarassada, gaudir de la casa que acabem de llogar, passar a ser fixa dins l'agència o, potser, fins i tot aprofitar l'embaràs per passar les proves d'acreditació per treballar com a intèrpret a les institucions europees.

Quan estic a punt de tornar a trepitjar l'asfalt, sento una remor entre les fulles. Enfoco la llanterna del mòbil en direcció

al soroll i la moc d'esquerra a dreta. No distingeixo res més enllà dels arbustos i penso que deu ser un petit esquirol o algun animaló del bosc que ronda per allà. Però una presència més gran, un cos que està ajupit d'esquena a mi i que remena entre el sotabosc, em posa en alerta. Sosté una pala i la clava, i tot seguit llança la terra cap enrere. Per la constitució sembla un home, encara que no ho podria assegurar al cent per cent. Duu una capelina de color verd botella i l'individu, que per sort no s'ha adonat de la meua presència, continua absort amb les fulles i la terra que aparta. Al seu costat hi ha una bossa de brossa a mig omplir. Ara s'acota una mica més i posa directament les mans a la terra i continua cavant, accelerant la velocitat, com un animal que furga amb les potes del davant. Amb la mà, tapo la llanterna del mòbil per evitar que em descobreixi. Llavors deixa anar un bram que sembla haver-li sortit de molt endins. Tot seguit noto una punxada al ventre que em doblega. Reculo un parell de passes. Tinc por que m'hagi sentit; sigui el que sigui que faci aquí, d'amagat i a les fosques, no crec que sigui res de bo. Giro cua i camino tan de pressa com puc fins que surto del bosc. No torno a mirar enrere. Què hi fa al bosc? Què hi ha dins la bossa? Em poso la mà al ventre. *Grossesse*. Ara no et pots permetre tenir aquests ensurts, Hel.